

Den osmý (15.7.2023)

Včera jsem se nezúčastnil posezení u kapely. Liberec a Turnov tam měl dva zástupce. Jak Libora, tak Frantu. Chudák Franta nevěděl, co to znamená. Bohužel měl jen dvě možnosti. Buď si svůj přístřešek postavit v přírodě a nechat se zase probudit od lišky, případně počkat, až večírek skončí a vyspat se v boudičce u bufetu.

Probouzím se asi kolem 5. hodiny. Krásné slunné ráno s teplotou kolem 9C. Asi je velice vlhký vzduch, protože ta rosa je obrovská.

Raduji se z toho, že jsem nesešel v bufetu, jsem dosyta vyspalý a nic mne nebolí. Co více si přát. Kemp je ospalý, nikde nikdo a tak jdu na ranní očistu. Opět nádhera. Dělán si i snídani, ale bohužel jsem nechal chleba u Romana. Musím tedy v jídelním lístku vymyslet takové jídlo, kde chleba není potřeba. Samozřejmě je to polévka. Při prohrabování zásob jsem ještě narazil na zbytek chleba. Schovám ho klíčnickovi, bude mít zajisté obrovský hlad. Poslouchám ranní kroužek na 80 metrech a vzpomínám, jak to tady chodilo dříve. Jdeme do maxima a na bandech je mrtvo. Pohled na ionogram spíše připomíná stálý Delingerův efekt. Ono vůbec na tom světě je to nějaké jiné. Pomalu už nemůžeme nadávat ani na komunisty. Máme sice dostatek toaletního papíru, ale..... Stále více a více máme starost o budoucnost. Stále více a více bychom si přáli ochránit tu nádhernou přírodu. Ovšem jen a jen restrikcemi to zcela určitě nepůjde. Šumava je plna ochránců, ovšem polovina z nich jsou jen zamindrákovaní pitomci. Nevím, jestli to jde vrátit tam, kdy to fungovalo. To je výchova od mala s předáváním zkušeností. Dnes už asi nejsou ani pořádní skauti. V Německu to však asi funguje. Asi 100m od nás se utábořili němečtí skauti. Nevím, jestli ten národ to má v genech anebo proč to tam funguje. Jedna věc je však jistá. Nedělají vůbec žádný nepořádek, jsou pracovití, klidní, přátelští. Opravdu je zajímavé je sledovat.

Je půl osmé a vedle ve stanu se něco děje. Vylézá Libor. Vsadím se, že po takové noci bych byl mrtev. On se však usmívá a jediný znak něčeho nenormálního je poznat v tom, že jeho očička jsou taková menší, unavená. Okamžitě vařím kávičku a mažu mu na chleba vepřovou konzervu. Dostává i vyprošťovák, ve formě nealkoholického piva HI.

Probouzí se i Franta, který se tentokrát ustlal na louce.

Dnes Franta odjíždí domů. Prý ho večer stejně liška navštívila. Prý nádherně funěla. Měl však připravenou botu a stačilo prý s ní praštit do cely.

Libor si sedá na svoji židličku, kterou prý ukradl tchýni a pochází z normalizačních dob. Asi v té době něco nebylo v pořádku, protože židlička pod ním praská.

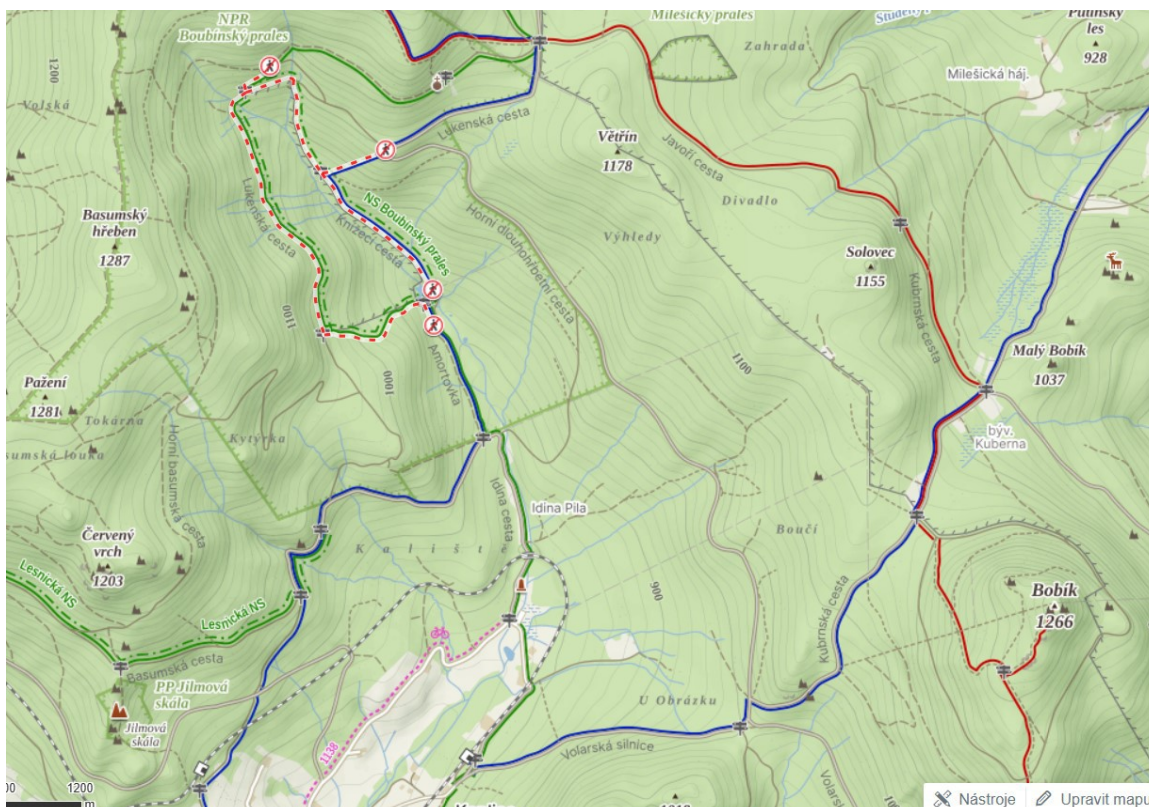

Pomáhám mu ji opravit. Podle fotografie je vidět určitá Liborova nedůvěra v moje šití, ale zdá se, že to drží. Franta mezi tím balí a tak mu donáším ještě zbylý chleba natřený vepřovkou. Prý jsem mu

nemohl udělat větší radost. Ještě mu zbyl i kus chleba a tak mi ho dává. Franta dělá i poslední naší společnou fotku.

Domlouváme se s Liborem a Romanem na dnešní akci. Libor honí Soty, já zase OKFF a Romanovi je to jedno. Domlouváme se na tom, že pojedeme autem do kempu v Zátoni. Tam necháme auto a vyndáme koloběžky. Až k oboře se dá koloběžka místy využít. Libor zdolá Bobík a já zatím pojedu k Malešickému pralesu. Roman pojedou na kole a to přes Kubovu Huť. Jsme domluveni, že se budeme domlouvat každou celou hodinu na 433,550 MHz.

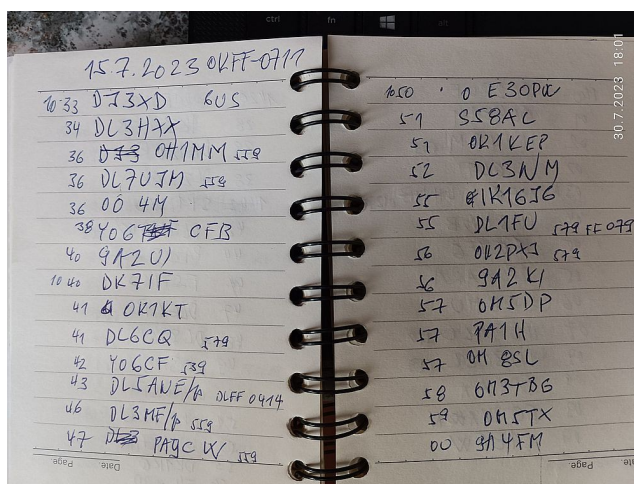

V této oblasti jsem byl snad 10x. Přesto vloni jsem špatně odbočil na Bobík. Letos na koloběžkách jsem zase u obrázků odbočil první odbočkou na Volary. Sice mi bylo divné, že to stoupání je tak mírné, ale.... Najeli jsme pak zbytečně asi 4km, což znamenalo ztrátu energie. Nakonec se vracíme na tu správnou cestu k oboře a Roman nám hlásí, že už je u Milešického pralesa. Koloběžka místy nechce jet a je nutné ji pomáhat odražením. U Obory se s Liborem rozdělujeme. On jde na Bobík a já jedu přes Oboru dál k pralesu. Jsme domluveni, že on se bude snažit udělat jen povinné 4 spojení a vyrazí za námi. Já počítám, že se na pralesu zdržím cca jeden a půl hodiny. Počkáme pak na Libora a zkusíme pak spolu ještě zdolat Boubín. Cesta je zpočátku dobrá, ale před pralesem je to už velice nepříjemné. Cesta je plná šterku a tak mám i oprávněnou starost o pneumatiky. Mám je nafukovací a hrozí defekt. Doporučený tlak v pneumatikách je cca 3,5 atp. Já to však nafoukl asi na 6.

Dorážím k pralesu, vidím Romanovo kolo, jeho však ne. Volám a teprve nyní si všímám, že Roman leží v trávě na sluníčku. Stále mu ještě není stoprocentně dobře.

Rychle natahuji anténu a rozjiždím pileup. Nejde to sice tak rychle, ale jde to. Je poledne a podmínky už nejsou tak skvělé.

Roman mne fotí u cedule.

Roman se loučí a jede domů. Já ještě chvíli čekám na Libora a vydáváme se společně na Boubín. Koloběžka nám to urychluje. Samozřejmě ze sedla musíme pěšky na vrchol. Cesta dolů k autu je super. Je zde nádherná asfaltka a tak celou dobu rekuperujeme energii zpět do baterií. Odjždíme do tábora a domlouváme se, že navštívíme restauraci u Maxe (za kolejem). Kluci si dávají nějaký guláš, já nějaké speciální jídlo s indickým názvem. Je to bezmasé s cuketou. Ne protestuji a dokonce fotku posílám i Janě. Jen tak pro inspiraci, co se zde dá za necelých 150 Kč koupit.

Docela je to dobré. Pokud se to přelije pivkem, pak je to skvělé. Ještě chvíli sedíme u ohně. Franta nám posílá zprávu, že dorazil v pořádku domů. Jsme rádi. Jakmile se na obzoru objevila Vega, jdu opět spát. Zase jeden nádherný den máme za sebou.